

הכבוד האבוד של יענקלה בלום

* * *

כשהתעורר יענקלה בלום מן הניתוח המסובך שבוצע בו, היה אדם שבור. היי משפחתו שהיו בלאוהיכי רופפים, נהרסו סופית, אשתו נכלאה ונשלחה להסתכלות במוסד פסיכיאטרי, ופניו, כך התברר לו, הושחתו ללא תקנה. שני הילדים נשלחו לאמו של בלום, שהיא אשה קשה וטרדנית, ולא ברור כמה זמן ייאלצו לשהות אצלה — דבר שיפגע באושרם ובלייפסק גם ברמת לימודיהם.

כשנכנסה לחדרו המתנדבת המחלקת ממתקים ועיתונים, ראה יענקלה בלום את תמונת דיוקנו החבוש על שער ה"שבו"עו.

וכך נכתב בעמודים הפנימיים:

בשעה מאוחרת, פתחה מירה אשתו, "היא אשה מרת-נפש, במריבה. יענקלה בלום, שהוא אדם שקט מטיבעו, ביקש להסתות. "השכנים", אמר לה, "לא צריכים לדעת מה קורה בינינו." אולם הפ"עם, שלא כבפעמים קודמות, לא היה ב"כך כדי להרגיעה, והיא הלכה ונתלחטה וצעקותיה גברו. בלום הניכרם אחז בכתיב פיה וחסם בכרידו את פיה, ואז אירע מקרה מצער. היא תפסה בסכיני-מטבח שנמצא בטווח-ידה וחתכה בצווארו וב"פניו חתכים עמוקים. בעודו שותת דם ניסה יענקלה בלום לאחוז בה לבל תת"פרץ לרחוב, וחייג להזמין אמבולנס. "אף אחד לא צריך להתערב בעסק הזה", הס"פיק לחשוב בטרם אבדה הכרתו, "זה עניין פרטי".

כה למסטרטה, ואחר כך התיישב בנימוס בחדר-ההמתנה ועילעל בעיתוני הערב, עד שבאו השוטרים והוציאוהו.

* * *

שרשרת האירועים אשר הביאו את יענקלה בלום, אזרח פשוט ושומרי-חוק להתנהגות המורה כליכך, החלה שבר עיים קודם ליום הרצח, כאשר חזר בלום ממשרדו לביתו בשעת ערב מאוחרת. יענקלה בלום, גבר נאה כבן המישים, פקיד בכיר-למדו במשרד הדואר, נשוי ואב לשניים. נשוי, אם כי היינישואין עלו זה מכבר על שירטון והוא חיפש לו נחמה באהבות חסופות שניקרו על דרכו מידי פעם, בשל מראהו הנאה ואישיותו הנעימה. אותו ערב, כאשר חזר לביתו

יום אחד קם יענקלה בלום, נכדו של ליאון בלום המפורסם, הרג את כתב ה"שבו"עו ופצע קשה את הצלם שלו.

* * *

את שעות הבוקר של יום הרצח בילה יענקלה בלום במרמאה הכיורגית של בית החולים בו אושפו, ושם עבר ביקורת שלאחר ניתוח. בשעה 12.25 שכר מורנית ונסע אל מערכת ה"שבו"עו. הוא נכנס למערכת וירה שלוש יריות. מן ה"יריה הראשונה נהרג אחד הכתבים ויריה שניה פגעה בצלם שיצא אותו רגע מן המעבדה. מוזכרת המערכת, שנשרטה מ"רסיסי זכוכית, ניסתה לחמוק לחדר הס"מוך ולהזעיק עזרה, אך לא היה בכך כל צורך. היורה אמר: "שמי בלום, אני מחי"

טרגדיה במשפחת נכדו של ליאון בלום

אשתו של יעקב (יענקלה) בלום, נכדו של המדינאי המפורסם, חתכה את פניו במריבה מישפחתית על רקע בגידה

מאת כתב השבועון

"הצילון, חותכים אותו!" יעקב (יענקלה) בלום בחדר הטיפול הנמרץ

"יותר הוא לא ידפוק מהצד" בעל לא יוצלח לאשה פראנאודית

היהודי ליאון בלום לחם

לסוציאליזם - פניו של נכדו

יענקלה נחתכו בשנתו על-ידי

אישתו בסכין המטבח המשותף

ובצווארו, וקרעים בלחיו ובסנטרו. אחת הדקירות קרעה את רקמות שירי הצוואר הראשי ואף הדרה לקנה הנשימה. מירה בלום בעצרה ל-14 יום ונשלחה להסתכלות בבית-ח"תחלי נפש נוה-מרגוץ. מתוך חוות הדעת הפסיכיאטרית הראשונה נודע לנו כי יש בה נטיות פא-ראנאודיות חריפות ההופ"פאתולוגיות ממש. פרטים נוספים בגליון הבא.

מיד עם היוודע על דבר הפציעה, הטילו בני מש"פתח בלום, שהיא משפחה ותיקה ומכובדת, איפול כבד על המקרה, ואף ניסו למנוע מן העיתונאים כל דבר-מידע. למרות מאמצים אלה, הצליח צלם הש"בו"עו להסתגן אל חדר הטיפול הנמרץ ולצלם את בלום עוד בטרם נותח.

מתוך עיון בתיק הרפואי של יעקב (יענקלה) בלום התברר לכתבנו כי הוא סר"בל מחתכים עמוקים בפניו

שנים וכי מן הדירה בקצו קולות אשר העידו בבירור על השלכת הפצים וניפוץ כלי בית ומטבח.

מוסיף בעל-המכולת ב"חוב זיינשטוק: "תמיד חשבתי שהיא מטורפת, היה לה מין מבט כזה בעיניים שהייתי מפחד ממנו. בלום היה דווקא בסדר, היה נכנס לפעמים לחנות, בחור סימפטי דווקא, היה משלם לפי החשבון ולא בודק שלוש פעמים כל דבר, כמוה".

יענקלה בלום, אדם שקט וחובב-מוש"בע של פרטיות אשר הפך לפתע לדמות המופצת בדוכנים ובקיוסקים, קפא כאשר קרא את הכתבה. הוא נשאר קפוא במשך שבועיים, אם כי אכל, שתה, דיבר ועשה את צרכיו, כנדרש. כאשר שוחרר מבית החולים, כעבור עשרה ימים, חזר לביתו (אשר נשטף בינתיים ביסודיות), פנה ל"ארון הבגדים והוציא ממנו את אקדח השירות הישן שלו. הוא ניקה ושימן את האקדח, ויומיים לפני יום הרצח, נכנס לחנות לצרכי ספורט וכלי-נשק וקנה חפ"י סת כדורים חדשה. למחרת, כשהתפרסם עדיין על פניו, נסע אל מסווה מחוף לעיר ובחן את אקדחו. הוא תיכנן רצח בדם קר.

* * *

באותו בוקר, המכונה לחלו יום הרצח, הלך יענקלה בלום למרפאת החוף הכי-רורגית ומשם לקה מונית למערכת ה"שבו"עו ואמר לנהג שלא ימתין. לי יענקלה בלום לא היה מה להפסיד. לאח"רים, כך חשב, יהיה אולי מה להרוויח ממעשהו. בעצם, המשיך וחשב, גם זה לא.

הנפשות והעלילה בסיפור זה בדויות. * יתברר שיש בתיאור שלהלן כמה-זכחן קווי-דמיון לשיטות הפעולה של עיתון סטוייס, הרי קווי-דמיון אלה אינם פרי המקרה. הם בלתי נמנעים.